

VÁNOČNÍ LIST 2021

SBORU ČCE V NOSISLAVI

KDO JSOU A ODKUD PŘIŠLI?

Kdo jsou ti zvláštní lidé? Odkud jdou? Proč jdou? Co je to za sílu, která je donutila vstát a jít za tou podivuhodnou hvězdou? Mnozí vypadají zuboženě, a není to proto, že by měli po noční šichtě u ovcí. Někteří si zase vykračují panský, mají lakýrky a parádní buřinku. A někteří zase nemají tvář, jako by už nikoho nezajímali, jako by neexistovali. Někdo má křídla. Každý ale něco nese, nějakou bedýnku, krabičku, truhlici. Kdoví jak dlouho už ji s sebou tahají, různě poponášejí. Třeba v ní mají zlato jako vpravdě královský dar pro královského Syna. Možná je dárkový balíček prázdný a čeká, až si jeho majitel něco z Betléma, od Ježíška (?), odnese domů.

Kolik takových průvodů už prošlo lidskými dějinami... Smutný dav, který byl vyhnán, donucen putovat, který doufal v lepší zemi někde za Jordánem. Lidské mátohy, které putovaly od hrozného k ještě horšímu. Je možné, že člověk, že i my v takovém stavu vzhlížíme ke hvězdě? Pevně věříme, že máme proč. Že do lidského zmatku, do bídy, ale i k těm, kteří jsou už dávno za vodou, přichází Bůh.

„To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení. Vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově.“ (Zjevení)

Lenka Dobrovolná

CO SE DĚLO LP 2021

→ Vloni v adventu přetrvávala karanténa covidu, trvala do jara 2021. Mnohé programy byly on-line, včetně staršovstev. Cenné programy připravil tým našeho bývalého kazatele s bývalou pastorační pracovnící. Mělo to ohlas v celé CCE.

→ A v letošním adventu je tu covid zase! Ale po celou dobu, když už jsme mohli být na bohoslužbách, jsme byli v rouškách. Hrozná doba! Ani výroční sborové shromáždění nemohlo být, to nejdůležitější schvalovalo provizorně a podmíněně staršovstvo. Řádné VSS bylo až poslední neděli v srpnu. Bylo v kostele a velmi krátké. Zato jsme povolali třetí výpomocnou kazatelku (viz rozhovor).

→ Pokud by se mělo charakterizovat uplynulé období, pak by nejstručnější sdělení znělo: covid, odchod kazatele a pastorační pracovníce, zatím bezvýsledné hledání nového kazatele, sbor administrován, začátek generální opravy fary a covid.

→ Tedy i trochu pozitivně: byla Noc kostelů 28. 5. a konfirmace 13. 6.; rozloučení s Mackovými a Ivou K. nebylo „za nejprísnejších opatření“(!), a dokonce nebylo jen jedno; letní programy se konaly; byla sbírka pro Diakonii Broumov (v srpnu); dokončila se nákladná renovace oken v kostele; komorně jsme slavili 50 let modlitebny v Přibicích (19. 9.) a v plném rozsahu 240. výročí

sboru (17. 10.); neomezili jsme vydávání sborových listů i díky novým četným dopisovatelům a stále trvají akce Klubu YMCA Nosislávek, který po obměně vedení nabral další dech.

→ Jmenovitě je třeba uvést letní úspěšné akce s velkým díky všem organizátorům: blažkovské táborové běhy, brigáda mládeže na památném Kunvaldu, příměstský tábor YMCA v Nosislavi; sjíždění vody bez úrazů a tábor v Pusté Rybné.

→ Co uvázlo nebo co je negativní: vánoční bohoslužby 2020 nebyly jako dříve a navíc nevíme (dnes, na začátku adventu), jak to bude letos; dvakrát po sobě máme omezený adventní jarmark, naštěstí se našla koncepce „Otevřeného kostela s jarmarkem“; uvázlo započaté spojování sborů (s Nikolčicemi a Hustopečemi), ale třeba je to dobře – chce to čas; administrativně jsme zrušili kazatelskou stanici v Přisnoticích a žel, musíme poctivě přiznat, od září je menší účast na všech bohoslužbách i v nedělní škole (spojily se dvě skutečnosti: uprázdňený sbor a pocovidová doba, historie ji asi nazve „mezicovidovou dobou“).

→ Moc se nechce psát o financích. Tato oblast je dost zasažená, ale potěší, že si mnozí dělají starosti a sbor podporují. Tady pomáhá, že už je zavedeným zvykem podporovat sbor trvalými příkazy.

→ Přejme si, aby nám vydržela dobrá spolupráce se sestrou administrátorkou Radkou Včelnou a aby zůstala na výši i aktivizace dobrovolníků ve sboru.

Vladimír Svoboda

240. VÝROČÍ SBORU

Rok 1781, rok změn za Josefa II. Pro nás je důležité, že vydal Toleranční patent 13. října, ale nebyla to čistá rána z nebe. Už se to před tím „vařilo“.

V knize *I zůstávali v učení apoštolském* se dozvídáme, co se tady v Nosislavi dělo. Co bylo znamením nových poměrů. Je tam o pobouření v Nosislavi LP 1779, což se řešilo i na nejvyšších místech. Je tam o události rok a půl před patentem: o zatčení jistého Martina Pojety z Dambořic, který nepostupoval v Nosislavi moc konspiračně při doručení dopisu a padl do léčky. Je tam o kacírských knihách, o schopnosti a odvaze veřejně hájit víru, když

za to tehdy hrozilo více než pro nás v dobách komunistických. A oni tenkrát odvahu měli. Za tehdejší protistátní řeči dostali dva představitelé evangelíků navíc tři dny práce na panském. A bylo jim to spíše k smíchu, protože to už nebyly okovy a bití na Špilberku a kdovíco hrozného. Musíme být na ně hrdi, protože netu-

šili, že to dobře dopadne. Měli dál odvahu a do vydání patentu ještě stihli odvážně psát „Císařské Jasnosti“ a také cestovat za hranice do Réci na bohoslužby.

Toleranční patent pak nebyl žádná jasná výhra. Byla to vlastně kulišárna, jak udělat něco, aby se tzv. kacíři spíše upokojili. Vlastně aby vylezli z děr a mohli se spočítat. Ekonomicky to pro ně byla ztráta. Najednou na náboženské účely platili více a k tomu dobrovolně. A tak to zůstalo několik generací.

Také s tím uvedením patentu do praxe to bylo složité. V sobotu 13. října to císař pán podepsal, na Moravě to vyhlásili až za čtrnáct dnů a na mnohých místech panskou liknavostí ještě později. Zprávu o vydání patentu

bylo třeba rozšířit svépomocí – žádné rychlé sdělovací prostředky nebyly. Určitě ale byly konspirační teorie: Kdože jsou ti horliví podivíni? Komu slouží? Zbláznili se? Konspirační teorie jsou nejhorší, když jdou od úst k ústům.

My se v Noslavi chlubíme, že už 31. prosince 1781 jsme obdrželi jakýsi předběžný souhlas, ale není to stoprocentně jisté. Kdoví jak to bylo. Přes zimu se totiž nic moc nestalo. A i do těch Židlochovic to bylo daleko. Kdoví jak na vrchnostenském úřadě úřadovali. Teprve v květnu příštího roku se na židlochovický zámek museli všichni dostavit a odpovídat na otázky, myslí-li to vážně se svou divnou vírou. To měli Noslaváci ra-

dost, když to bylo v době pilných polních prací. A nebylo to formální, úředníci dělali obstrukce, přemlouvali hlavně nejisté lidičky, napjatá to byla situace, pěkný stres.

Troufám si tvrdit, že v té době nějaký sborový život vůbec nenastal. Jen se ztratilo pronásledování a vrchnost čekala, že to nějak vyšumí. Ale život a život z víry byl jak předtím. Domácí pobožnosti, domácí četba knih a naděje ve věci budoucí. Kdoví kolik lidí připadlo na jednu Bibli, po-

stilů, kancionál. Nikoliv jak dnes, kdy je to naopak, a ještě turbulentně násobené. Knih máme tolik, že už je rozdáváme zdarma, abychom je nemuseli vyhazovat. Asi by se tehdejší dobré knihy v Noslavi spočítaly na prstech. A přece ta jejich víra žila. Modlit se uměli, zpívali, předávali si, co kdo věděl, měli se rádi a pomáhali si. *I zůstávali v učení apoštolském.*

Rádný sborový život asi začal teprve s příchodem prvního kazatele, a to bylo až v září 1782. Začínalo se ve stodole. Kladu si otázku, kam dali v září její obsah... A nebylo to jednoduché, i když jsme měli štěstí na Michala Blažka, ten zde ale nepobyl dlouho. Problémy pak přišly a často jsme si za ně mohli v církvi sami. To se pak radovali státní šibálové, že to tak dobře vymysleli. Státních šibálů proti církvi pak bylo za těch 240 let dost. To už jsou ale jiné kapitoly – až po tu, kterou aktuálně píšeme každým dnem. Zkuste si něco přečíst o těch starých dobách, třeba ze zmiňované knihy *I zůstávali v učení apoštolském*. Máme na to spoustu času, i ten náš sbor přece vznikl minimálně rok.

Vladimír Svoboda

REKONSTRUKCE FARY

Z venku vypadá fara zcela normálně. Hned za vstupními dveřmi je ale díra. Podlahy v přízemí jsme na brigádách vykopali do hloubky 50 cm. Při demontáži prkenných podlah jsme zjišťovali, kde bylo odspodu vlhko – někde větší, jinde se i prášilo. Trámy byly shnilé, zřejmě původní od stavby budovy v roce 1887. Pod dřevěnými podlahami byla sypká suťová navážka. Místo toho přijde odvětrávací systém IGLU, tepelná izolace a samozřejmě nová podlaha.

Vybourali jsme obě koupelny a WC. Neřekli byste, kolik vrstev malby na stěny fary naši předkové nanесли. Poslední dobou to byla bílá, předtím nějaký váleček a nejstarší malby jsou tmavé (zelená, modrá, černá), a ty vůbec nejdou dolů. Špachtle na to nestačí, na nejstarší vrstvy používáme drátěné kotouče na úhlových bruskách. I když vlhčíme, prach je všude. Za jednu tříhodinovou brigádu jeden udělá tak 12 m². Musíme se dostat až na omítku, aby nová fajnová dobře držela. Ještě že neděláme stropy! Již v říjnu také začaly práce na nové elektroinstalaci.

Někdy se nás na brigádu sešlo i patnáct, jindy třeba jen čtyři. Od 15. září do 15. listopadu proběhlo již dvacet brigád a bylo odvezeno patnáct kontejnerů suti! Statečně držíme pravidelnost v pondělky a středy, jednou jsme byli v sobotu. Práce jsou docela náročné, za tři hodiny toho máme

většinou dost. Dílo ale postupuje, přípravné brigády snad budou do Vánoc ukončeny. Pak nastoupí odborné firmy. Vnímáme, že tato náročná akce má ve sboru velkou podporu. Na sborovém účtu je díky darům členů sboru nashromážděno k 10. listopadu 2021 povzbudivých 395 tisíc Kč. Všem děkujeme! Ně-

kdy na konci jara nebo v létě bude zase na nás, abychom vymalovali, nastěhovali, uklidili. Přes Vánoce a Velikonoce snad nabereme sílu.

Na faře se práší,
někdo to hůř snáší.
Dolů mizí bílá,
potřebná je síla.

Mnozí jsme se zapojili,
s nadšením a pílí,
celí jsme se ušpinili,
znavení a bílí.

Nikdo se tu nenudí,
milá sestro, brachu,

covid jistě zapudí,
rouška plná prachu.

Sbíječky se rozjely,
kolečka a lopaty,
k inflaci jsme dospěli,
rozpočet je napjatý.

Na schůzi jsme seděli,
snaha všech je zjevná,
poděkujem v neděli,
Pán Bůh ať nám žehná!

Jiří Svoboda

OBNOVA OKEN V KOSTELE

Každý majitel nemovitosti je dnes veden k tomu, aby se o svůj majetek staral s péčí řádného hospodáře. Péče hospodáře dle pamětníků obnáší práci, práci, peníze a zase práci. Pro náš sbor to znamená velký závazek v péči o svěřené budovy: kostel, faru, Husův dům. Asi nikoho nepřekvapí, že na tom všem je práce jako na kostele!

První práce a snaha o získání finančních prostředků na obnovu oken vzešla už asi před dvěma lety od Hany Svobodové a přes Ondřeje Macka se dostala až ke mně. Touto předvyšlapanou cestou jsem podala žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova Státního zemědělského intervenčního fondu (SZIF). Na stejný účel sbor žádal o finanční podporu také z městyse. Obě žádosti byly vyhodnoceny jako vhodné k podpoření.

Realizátorem prací byl na základě cenového marketingu (porovnání ce-

nových nabídek) zvolen pan Vilém Kalod. Během letních prázdnin měli všichni návštěvníci kostela možnost vidět jinak nevídané: okna bez skel, vysoké lešení přímo v chrámové lodi, nový barevný koncept. Práci zkušeného restaurátora kromě všech členů sboru sledovali také zástupci z Národního památkového ústavu v Brně

a z památkové péče v Židlochovicích. Výsledkem jsou dobře investované peníze – máme nově zasklená okna.

Celkové práce na výměně a obnově všech oken včetně jedné rozety stály 429 773 Kč. Z toho příspěvek městyse činí 49 tisíc a příspěvek SZIF

předběžně 320 tisíc Kč, zbytek, asi 61 tisíc Kč, je spoluúčast sboru prostřednictvím dárců.

Radka Raflová

Pro financování naplánovaných sborových výdajů je z hlediska nás, správců sboru, velmi pozitivní, když na našem účtu neustále přibývají potřebné prostředky.

Stále vás velmi prosíme, abyste pravidelně pamatovali na sborové výdaje. V blízké době jich bude opravdu hodně

varhany

fara

Prispívejte, prosíme, do dlouhodobé sbírky na opravu fary.

Již se můžete zapojit do sbírky na generální opravu varhan v kostele.

Připomínáme, že položka saláru se v rozpočtu každoročně navyšuje. Všem patří velký dík!

staršovstvo

ZÁPISKY Z CHRÁNĚNÉHO BYDLENÍ

Dostáváme se do závěru šestého roku našeho působení zde v Nosislavi, pracoviště brněnské diakonie. Jestli dobře počítám, v našem pěkném domě bydlelo osmnáct klientek a práci vykonávalo patnáct děvčat, z toho dvě vedoucí. Během této doby došlo k výměně ředitele, který odešel do Prahy na ústředí diakonie a nás převzala Lenka Svobodová.

První obyvatelky zde toužily po práci na zahradě. Každá měla svoji část půdy, kde si pěstovala zeleninu nebo květiny, podle toho, co preferovala. S přibývajícimi léty dnes klientky obhospodařují vyvýšené záhony a na plochy, kde je potřeba se ohýbat, dáváme keře a trvalkové rostliny. Máme pěknou okrasnou zahradu a v každém ročním období je tu co obdivovat. Buď přímo venku, nebo i z jídelny od stolu, kde vidíme na větve vlnící se ve větru nebo na procházející se kočku.

Jsme na krásném, klidném místě, možná trochu zastrčení, ale snažíme se dát o sobě vědět při různých akcích pro veřejnost. Pořádáme výstavy obrazů při akci otevřené sklepy nebo grilování s hudbou i pro členy sboru. Rádi vzpomínáme na výlety a akce s faráři Ondřejem Mackem a Ivou Květonovou. Nyní si nás oblíbily ženy z fondu Stradivári. Jezdí si za námi popovídat a vozí klientkám drobné pozornosti. Chodí k nám také několik dívek ze sboru jako dobrovolnice a hrají s klientkami hry nebo předčítají na pokoji knížku na pokračování. Je to milé generační propojení a věřím, že obohacuje obě strany.

Blíží se čas vánoční, kdy si připomínáme ten Boží Dar s velkým D – Ježíše

Krista pro nás narozeného. I naše zařízení je darem pro ženy, které zde mají domov, jedna druhou, a i se svými pečovatelkami tvoří velkou rodinu. Tak vám ve vašich rodinách přejeme po-

klidný advent a nechme vstoupit toho narozeného Ježíše do svých srdcí a radujme se.

Vlastimila Ryšavá

CHCI POMOCI NAŠÍ CÍRKVI

Pavla Michnová je mezi svými vrstevníky v brněnském seniorátu dost známá, v našem kostele jsme ji však začali vídat teprve nedávno. Zrovna to ale bylo v době, kdy končila kurz pro výpomocné kazatele, a tak se přihodilo, že vstoupila do své nové církevní role jako reprezentantka nosislavského sboru. Moc rádi se s ní postupně seznamujeme, osobně, ale také skrze naši mediální platformu – sborový list.

Čím jsi chtěla být jako malá? Asi nejvíc jsem chtěla být mámou. Se sestrami jsme si různě hrály, vedle her na klasická povolání jsem měla ráda i hru na farářku. To jsem si vzala černé šaty a nutila členy rodiny, kteří byli v dosahu, zpívat vybrané písničky. Kázání jsem v té době radši vynechávala. Postupně jsem začala snít o práci s dětmi. Dlouho mě držela představa učitelky ve školce.

Tví rodiče jsou faráři (Lenka a Pavel Freitingerovi). Přibližovalo tě, nebo spíš oddalovalo takové rodinné zázemí životu ve víře? Musela sis k ní hledat vlastní cestu, nebo jsi pokračovala v tom, co ti předali rodiče? Musím říct, že to, že jsem z farářské rodiny, jsem brala jako privilegium. Líbilo se mi, že jsme ve sboru měli takové výjimečné postavení. Hlavně ve sboru ve Vanovicích, kde jsme bydleli nejdéle. Často jsme byli zváni k lidem na rodinné oslavy, společné obědy. Hodně rodin z vanovského sboru beru dodnes jako svou rodinu. Větší zlom v oblasti víry nastal, když mi bylo 17 let. Tehdy jsem o víře hodně přemýšlela a došla jsem k názoru, že v cestě, na kterou mě nasměrovali rodiče, chci jít dál i sama za sebe.

Není frustrující mít celé mládí stejné faráře? Nechtěla jsi změnu? Žít v jiném sboru, kde dostaneš nové impulzy od jiného faráře? Tohle je zajímavá otázka, protože já jsem nad tím takto nikdy

nepřemýšlela. Tím, že jsou oba rodiče faráři a v kázání se pravidelně střídali, jsem neměla pocit, že bych poslouchala stále stejného faráře. Až nedávno, když jsme začali sbory více střídat, jsem zjistila, že to má také něco do sebe. Ale na kázání rodičů jsem od mala zkrátka zvyklá. A tak jsem vždycky ráda, když slyším jejich kázání. Je to pro mě nostalgické.

Tvá sestra studovala Seminář církevní hudby Evangelické akademie, ty kurz pro laické kazatele. Co zbývá pro tu třetí? To nevím, uvidíme. Jsem ráda, že se všechny tři snažíme být v církvi aktivní.

Proč ses přihlásila do kazatelského kurzu? Vždy mě hodně trápilo, že se v naší církvi snižuje počet farářů. Chvilí jsem přemýšlela i o studiu teologie, ale nechtěla jsem jít studovat do Prahy. Po jedněch bohoslužbách v břevclavském sboru jsem si na stole u vycházení všimla letáčku na Kurz pro výpomocné kazatele. Dodnes si pamatuji si obrovskou radost, která mě naplnila. Pozice výpomocné kazatelky je pro mě spojením mé práce, kterou dělám moc ráda, a zároveň ještě větší pomocí naší církvi.

Jak ses ocitla v břevclavském sboru a jak poté v tom nosislavském? Na jižní Moravu jsme se přestěhovali kvůli manželově studiu. Já jsem měla tou dobou čerstvě po studiu, a tak jsem na podzim roku 2017 nastoupila na ZŠ Slovácá v Břevclavi jako učitelka na 1. stupni. Bydlení jsme díky Mikimu Erdingerovi našli v Podivíně. Začali jsme navštěvovat bohoslužby v evangelickém sboru v Břevclavi, kde zrovna začínal působit farář David Najbrt. Ve sboru jsme byli přijímáni vždy velmi vřele. Ke změně sboru nás vedlo více faktorů. Jedním z nich byla situace okolo covidu, kdy jsme dlouhou dobu nemohli chodit na bohoslužby nikam. Ve stejné době se nám narodila dcera Judita. Když se pak opatření začala rozvolňovat, rozhodli jsme se začít jezdit na bohoslužby tam, kde by Judita měla nyní i do budoucna více vrstevníků. Tak jsme se ocitli tady v Nosislavi.

Jak si představuješ svoji novou roli laické kazatelky? Co vše bys ráda dělala? Musím přiznat, že až poslední dobou mi začíná docházet, do jak těžkého úkolu jsem se pustila. Často to tak mám, že si vytyčím cíl, postupně se k němu snažím dopracovat a až zpětně si říkám, jestli jsem si neukousla moc velké sousto. Takže představa o roli laické kazatelky se mi tvoří až nyní. Jsem otevřená tomu sloužit kázáním a svátostmi všude tam, kde bude potřeba.

A budeš nosit talár? V naší církvi jsou oblasti, kde je talár u výpomocných kazatelů prakticky automatický, a oblasti, kde je k němu přistupováno s opatrností. Velmi mi v tomto rozhodování pomohlo setkání výpomocných kazatelů, kde se o talárech vedly dlouhé diskuse. Utkvěla mi slova jednoho kolegy, který talár nebere jako něco výjimečného, něco, čeho by nebyl hoden. Naopak jde o oděv, který označuje člověka, jenž slouží. Bohu a lidem. Proto jsem se nakonec rozhodla talár také využívat. Musím říci, že je to i velmi praktické. Vždy když jsem zatím kázala, jsem dlouho řešila vhodné oblečení. To s talárem odpadá.

Doufám, že se s talárem brzy přidají i další výpomocní kazatelé z nosislavského sboru.

Který biblický text sis vybrala pro své první autorské kázání a čím tě tak oslovil? Text jsem si nevybrala sama, byl mi přidělen. Matouš 4, 1–11; je to příběh o pokušení na poušti. Když jsem zjistila, na jaký text mám připravit zkušební kázání, byla jsem zvědavá, co nového se o

známém textu dozvím. A musím říct, že jsem byla překvapená. Hrozně mě ten příběh oslovil. Vždy jsem ho chápala spíš jako ukázkou toho, jak bychom se měli k pokušení stavět my. Když jsem dělala přípravu před samotným psaním kázání, zjistila jsem, že je možné příběh chápat ještě jinak. Ježíš byl na začátku své cesty, a i pomocí Pokušitele si měl ujasnit, kudy povede jeho cesta světem pod Božím vedením.

Co jsi vlastně studovala, co děláš?

Vystudovala jsem Speciální pedagogiku na MU v Brně. Během studia jsem pracovala s dětmi s autismem, to mě moc bavilo. V práci s dětmi s postižením jsem chtěla pokračovat i po studiu, ale na speci-

ální škole v Břeclavi mi nabídli pouze místo asistentky. Tu už jsem po letech studia dělat nechtěla, tak jsem nastoupila na klasickou základku. Zkušenosti se speciálními přístupy ve vzdělávání se mi hodily i tam. Ale musím přiznat, že mi práce s dětmi s postižením (obzvláště s autismem) chybí. Tak uvidíme, třeba se k tomu jednou vrátím.

Mohla bys nám představit svého manžela? Vilém vystudoval obor Zahradní a krajinářská architektura na ZF v Lednici. Po studiu nastoupil na MÚ v Mikulově na Odbor životního prostředí. Příští rok spolu budeme slavit pět let od svatby a deset let celkově spolu. Vilém rád cestuje, miluje hory, poslouchá kvalitní hudbu, rád pomáhá druhým lidem a celkově je to super parťák. Hodně jsme spolu před narozením Juditky cestovali. Většinou vlakem, často také stopem. Evropu jsme procestovali křížem krážem. Těšíme se, až konečně někam vyrazíme i s naší Juditkou, třeba v létě pod stan. I když stopem to zřejmě nebude.

Myslíš si, že existuje peklo? Peklo chápu jako místo bez Pána Boha. Takové místo podle mě na zemi ani pod zemí není. Na druhou stranu, pokud bychom brali peklo jako synonymum zla, tak to najdeme v každém člověku. A tak bychom možná mohli najít i to samotné peklo – místo

bez Boha. Myslím, že většina z nás má v sobě místa, kam Pána Boha nechce pustit.

Lenka Dobrovolná

PODĚKOVÁNÍ

Psal se březen 1993. U dveří zazvonil bratr farář Novák a řekl mi: „Hanko, potřebujeme varhaníka a vy umíte hrát na klavír, a tak prosím přijďte hrát.“

Udivilo mě to a jen jsem stihla říct: „Ale já sama hrát nebudu!“

„Nevadí, byl jsem za bratrem Alešem Luklem a on řekl to samé. Budete dva.“

A tak se stalo, že jsem společně s Alešem začali doprovázet při bohoslužbách na varhany. Je to již pěkná řádka let a jsem ráda, že se k nám postupně přidali i další. Dnes už Aleš doprovázet nemůže. Chtěla bych mu moc poděkovat za ty dlouhé roky hraní a popřát mu dobré zdraví.

V Bibli se píše: *Každý je obdarován nějakým darem, ať slouží i ostatním...*

Hana Gottfriedová

NÁKUPNÍ HOREČKA V KOSTELE

Už jsme si zvykli na to, že se v kostele dá i docela dobře nakupovat. Začalo to před 22 lety v Husově domě. Tehdy bylo možné koupit si před

Vánocemi v malém sále Husova domu nějakou ručně urobenou drobnost z dílen našich bratří a sester. Za několik let se přišlo na to, že malý sál nestačí, výrobky k jídlu, k pití, k oblečení nebo také dárkové poukazy už obsadily všechny obvodové zdi velkého sálu. Takový jarmark už měl plakáty a úvodní divadlo či

koncert a taky nějaké zahajovací proslovy. Přicházeli lidé z daleka, noví obyvatelé Noslavi se při nakupování seznamovali s domorodci. Později se začalo prodávat i v kostele, tedy mimo zimní sezonu. V časech covidu se kostel k nákupům otevřel i v zimě. Loni i letos.

Výtěžek sborového prodeje šel vždy na dobročinné účely: na sborové adoptivní dítě nebo na činnost Diakonie ČCE. Peníze z říjnového prodeje dobrot šly na studium naší nové adoptivní holčičky Shimy Tudou.

Lenka Dobrovolná

vánoční sborový program

neděle 19. prosince čtvrtá adventní	9 hodin	Husův dům	vánoční zvěst děti	
pátek 24. prosince předvečer svátku	15 hodin	kostel	hudební bohoslužby	káže Radmila Včelná
sobota 25. prosince první svátek vánoční	9 hodin	Husův dům	bohoslužby s vysluhováním večeře Páně, sbírka na bohoslovce a vikariát	káže Marta Židková
neděle 26. prosince druhý svátek vánoční	9 hodin	Husův dům	bohoslužby	káže Petr Matuška
pátek 31. prosince závěr kalendářního roku a výročí sboru	17 hodin	Husův dům	pobožnost	káže Jiří Šimsa

NOVÝ ZPĚVNÍK JE TU!

V předvečer druhé adventní neděle byly do Nosislavi dopraveny výtisky nového Evangelického zpěvníku. Má 789 písní, jež vznikaly od 14. století do roku 2018, některé mají kytarové akordy, některé lze zpívat vícehlasne nebo jako kánon. K dostání s modrým nebo červeným přebalem. Letošní Vánoce budou zase o něco pestřejší!

Milé sestry a milí bratři, děkujeme za všechnu pomoc, podporu a obětavost, za modlitby i finanční přízeň. Přejeme naději v Boží vůli a blízkosti nejen o Vánocích, ale i v nadcházejícím roce. U Pána Boha se pokorně přimlouvejme za moudrost a naději při hledání kazatele či kazatelky pro náš sbor. Těšíme se na společné chvíle ve sboru.

vaše staršovstvo

Sbor administruje Radmila Včelná ze sboru Brno-Židenice, mobil 732 819 626, e-mail: vcelnar@gmail.com.

Vánoční list Farního sboru ČCE Nosislav, Masarykova 156. Aktuální sborový program – viz nástěnku před kostelem a internet <http://nosislav.evangelnet.cz>; <https://www.facebook.com/Evangelickacirkevvnosislavi/>; www.youtube.com/CCENosislav. Číslo bankovního účtu 2900034096/2010; IČ 48452831; kurátor Vladimír Lukl (mobil 721 866 861, e-mail vladimir.lukl@post.cz). Redakční rada Vladimír Lukl, Vladimír Svoboda a Lenka Dobrovolná. Dodáváno zdarma na všechny adresy ve sboru. Na první straně vánoční grafika Jana Konůpka, dále jsou fotografie ze života sboru.